

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редакторъ: Георги Крънзовъ

ГОДИНА ТРЕТА
БРОЙ 9
април 1939

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

ДА РАБОТИМЪ!

Очакваната и желана отъ всички пролѣтъ дойде! Слънцето се усмихна, дойде поблизо до земята и благотворнитѣ му лъчи стоплиха и зарадваха всички.

Полеото и гората се раззелениха, дърветата нацвѣтѣха, хората плъзнаха по работа

Всѣки бърза да отиде въ полеото, да хвърли благодатно семе и да дочака после обилна жътва.

Презъ пролѣтѣта хората на полския трудъ работятъ най-много, защото сега се подготвя храната за есенята и зимата.

А колко много работа има въ всѣка къща, въ всѣки дворъ, на всѣка нива! Трѣбва да работятъ не само голѣми, но и малки. Всички трѣбва да работятъ, за да могатъ после да се радватъ на плодетѣ на своя трудъ.

Работата въ полеото уморява, но едновременно и засилва човѣшкия организъмъ.

Вечеръ, когато човѣкъ се прибере следъ тежка и уморителенъ трудъ презъ дени,

заспива сладко и списпокойно. Сутринъ се събужда съ нови сили и пакъ е готовъ да трѣгне следъ ралото.

Да работимъ!
Само този, който работи, който не чака на готово, само той може да седне на трапезата и да яде сладко своя залъкъ. Тогава парчето хлѣбъ се яде съ радостъ и носи здраве.

Да работимъ!
Само този, който работи ще успѣе въ живота и ще се радва на плодетѣ на своя трудъ.

Мързеливиятъ човѣкъ никога нѣма да успѣе, а вѣчно ще се скита немилъ-недрагъ, ще бѣде за присмѣхъ на другитѣ и ще протѣга ржка за парче хлѣбъ.

Да работимъ!
Трудътъ е радостъ! Когато съ пѣсенъ на уста рано сутринъ трѣгваме къмъ полеото, колко много радостъ изпълва гърдитѣ ни.

Да работимъ!
Само този, който работи, той е достоенъ за живота!

ПРИКАЗКА

— Пакъ ли ти за менъ попара съ прѣсти черни надроби? Разкажи ми, майко стара, приказка за три сѣдби.

— Нѣкога били сме всички въ Бога влюбени деца, вѣчно волни като птички, — съ непоковарени сърдца.

Ала демонъ зълъ и черенъ съ зла ни мисль изкушилъ, — въ пѣтъ безцеленъ и невѣренъ намъ живота разрушилъ.

Той измамилъ ни съсъ радостъ, възвестилъ блѣнуванъ рай, — днитѣ на безгрижна младостъ, всѣки страстно що желай.

А поставилъ ни душитѣ между Страсть, Вражда и Мъсть, да сме вѣчно въ стонъ разбити и разпѣнати на кръсть.

И така сме днесъ ний всички пѣтъ порѣсили съсъ кръвь, въвъ живота самъ-самички, вѣчно гонени отъ стрѣвь...

— Но нали, о, майко свята, Богъ надъ насъ ще се смилн, пакъ ще бѣдемъ ний чедата, както нѣвга сме били?

— Ехъ, детенце, Богъ изпрати своя Синъ въ подреченъ часъ, но и днеска неознати думитѣ му сѣ за насъ.

Дивенъ пѣтъ ни той показа, възвести свещенн мигъ, но го земенъ духъ наказва съ гнѣвенъ и злороденъ викъ.

Той посочи ни съсъ прѣста пѣтя на света любовъ, — братъ разпѣна го на кръста и презрѣ светий му зовъ...

Петко Топаловъ

ДРУГАРЧЕТА

Татко ми даде агъние черно, то ще ми бѣде другарче вѣрно.

Ще си му давамъ сочна тревца и ще го милвамъ нѣжно съ ржница.

ПРАЗДНИКЪ НА ДЕЦАТА

На ученицитѣ на г-ца Вѣра Кирова

Китни клони се навеждатъ върху детскитѣ глави, тихи приказки нареждатъ, сякашъ всѣки цвѣтъ мѣлви:

Днесъ е празникъ на децата по села и градове, свѣтятъ радостно лицата, пѣятъ сладки гласове:

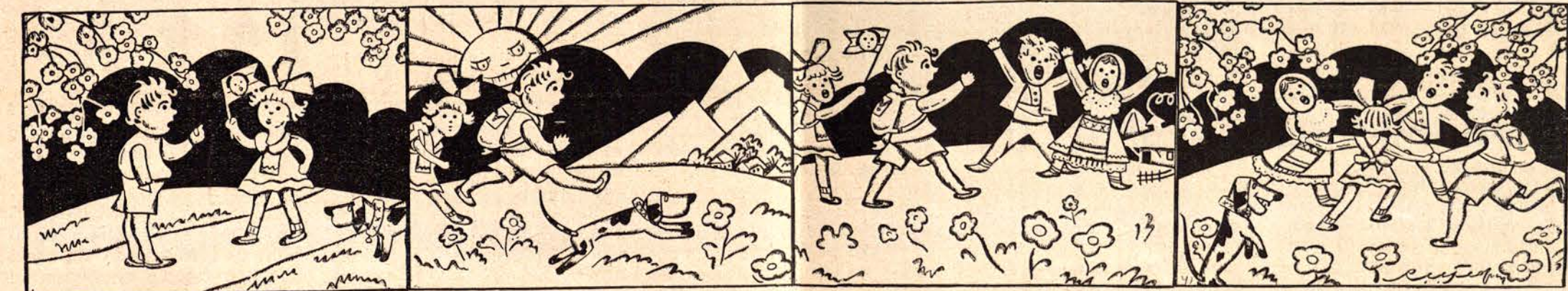
Ний сме утрешнитѣ хора на доброто и труда, съ постоянство, вѣра въ Бога, ще направимъ земенъ рай.

За да нѣма прости, бедни, въ скъпия ни роденъ край, ще се боримъ, ще работимъ, ще направимъ земенъ рай.

Радка Станимирова

ПРОЛѢТНА РАЗХОДКА

Малъкъ трикъ-филмъ на „Славейче“ — рисунки отъ Саша Георгневъ, стихове отъ Радка Станимирова

Имамъ днесъ идея славна, — каза Петърчо на Недка, — да отидемъ двама въ село тамъ при нашта братовчедка.

Ще вървиме бързо, леко, по синури край нивята, и ще вземемъ пѣтъ напрѣко, ще пристигнемъ въ долината.

Бързо раницитѣ взеха двама — братче и сестричка, и навѣнка полетѣха, като малки волни птички.

Бъ село стигнаха щастливи, съ братска радостъ ги срещнаха, и подъ цѣвналигѣ сливи до насита си играха.

СЛЪНЧЕВИЯТЪ ЛЪЧЪ

Въ началото на тази година въ нашето училище се основа ученическа кооперация. Единъ ден, когато още не бѣхме си купили учебници, главниятъ учителъ събра въ училищния салонъ всички отдѣления.

— Деца, започна той, — кой прави скованата въ студъ земя да започне да се събужда за новъ животъ презъ пролѣтѣта; рѣката да разпуква ледената си обвивка и въ надпревара парчета ледъ да се понасятъ надолу по течението; житното зрънце да пуца кълнъ и нагоре зелено, остро като шило листо и заедно съ другитѣ зрънца да прави нивитѣ да бждатъ послани съ

зеленъ килимъ; щъркелтъ-дългокракъ да се появява изъ блатата, а ластовичката да зачуруликва весело подъ стрѣхитѣ; зрѣлитѣ жита да се жълтѣятъ презъ лѣтото като разляно злато; сочни круши, червени и жълти гроздове да нависватъ презъ есенята по дървета и лозици, да правятъ щото радостъ да трепти въ душитѣ на хората; кой прави бузичкитѣ на децата тѣй червени и гласовѣтъ имъ тѣй звънливи! — Ще ви кажа: слънцето.

Но какво нѣщо е слънцето? — Ето, и това ще ви кажа. И той извика на Ивана, раз-

силния, да затвори прозорцитѣ. Мракъ настана въ салона. Само единъ слънчевъ лъчъ проникваше презъ една дупчица и падаше на катедрата, гдето бѣше учителя. Той извика:

— Сега, деца, гледайте!

Изведнажъ нѣщо свѣтна и на стената се появи една вълшебна картина, каквато не бѣхме виждали до сега и която накарва нѣкой отъ насъ да ахнатъ отъ почуда.

На стената бѣха отразени седемъ различни цвѣта. Тѣ бѣха тѣй красиви, тѣй хубаво се преливаха, че ние дълго ги гледахме онѣмѣли, докато не бѣхме сепнати отъ гласа на учителя:

— Това е слънчевиятъ лъчъ,

деца, който виждате да влиза отъ тая дупчица. Тукъ азъ го прекарвамъ презъ една стъклена призма, която ще ви покаже следъ малко, и той се раздѣля на тия седемъ чудно хубави цвѣтове.

Като каза това, той извика на Ивана да вдигне отново капцитѣ и продължи: „Ето кжде е чудотворната сила на слънцето. Седемтѣ цвѣта, събрани въ едно даватъ всесилната слънчева свѣтлина. Така е и съ хората. Раздѣлени ли сѣ, тѣ сѣ слаби. Сдружени ли сѣ, тѣ правятъ чудеса. За това хората се сдружаватъ въ кооперации, за да се подпомагатъ и да правятъ това, което всѣки единъ по отдѣлно не може да прави, а всички за-

дружно, лесно постигатъ. Сдружаването дава сила. За това и ние ще си основемъ ученическа кооперация. Всички ще внасяте по малки вноски и така ще съберемъ пари, за да купимъ евтини учебници, тетрадки, гуми, моливи и други нѣща. На беднитѣ си другарчета ще дадете сжжитѣ тия нѣща безплатно, а и въ касата ще ви останатъ пари пѣкъ за други нѣща.

Така и стана. Преди нѣколко дни съ паритѣ, които имаше събрани въ касата, ходихме на екскурзия до градъ Перникъ, кждето видѣхме какъ се вади отъ земята черното злато — вжглицата, които ни топятъ презъ зимата. Здравко Митовски